

Rozsonits Ildikó:

BARANGOLÁS AZ ERDŐBEN

Talpam alatt zizzen a száraz levél,
Halkan a fák közt suttog a szél.
Kis egér bújik meg az avar alatt,
Nagy sietséggel egy sündisznó szalad.

Egy ravaszdi róka rohan a nyomában,
El is fordul tőle, szépen hamarjában,
A tenger sok tüske összeszúrta száját,
Futni kényszeríti azt az éhes rókát.

Előttem lábnyomban vergődő halacska,
Távolabb csillogó víztükrű tavacska.
Szánom a kis halat, tenyerembe veszem,
És a kis tó csillogó vizébe teszem.

Távolban látok egy zöldfüvű legelőt,
Magamba szívom a jó friss levegőt.
Észre se veszem, hogy kezd sötétedni,
Éjjeli állatok kezdnek előbújni.

Hirtelen villámtól rázkódik az erdő,
Ebben a percben elered az eső.
Mentséget keresve futok ide-oda...
Széles tölgy árnyában telepszik a moha.

A puha mohára hajtom a fejemet,
Védve vagyok, tőlem az eső csak eredhet.
Engem nem zavar semmi már ezután,
Szelíd kis őzike éj alatt vigyáz rám.

MIÉRT KÁROG A VARJÚ?

Fák közt játszín libben a szél,
Jókedvűen süt le a dél,
Bokrok fák között a varjú
Már élelmet keresgél.

Bokrok között keresgélve
Furcsa akad a csőrébe.
Mi ez, mi ez? Fényes bogár?
Nem! Bizony egy arany krajcár!

A varjú szörnyen megörül,
Mindenhová beröpül:
Fényes krajcárt találtam,
Míg bogárra vadásztam!

Mutogatja fűnek-fának,
Míg szemet szúr a szarkának,
Az erdő nagy tolvajának;
Után'ered a krajcárnak.

A varjú nagy gőgében,
És nagy büszkeségében
Nem figyelt a pénzre,
Szarka örömére.

Krajcárt el is kapta
Varjútól a szarka,
Mire az feléled már,
A szarka már tovajár.

Hosszú ideig űzte,
De szem elől vesztette.
Ment volna még utána,
De nem bírta a szárnya.

Azóta is keresi,
De már sehol se leli.
Elkerüli a szarkát;
Kitéphetné a farkát.

És a varjú azóta
Csak ezt a nótát fújja:
Elveszett a krajcár,
Elvesztettem, kár, kár!

A DÉVAI VÁRROM

Nagy hegytetőn, egymagában
Magasodva áll,
Öreg szemét már lehunyva
A dévai vár.

Nem vár, már csak öreg várrom,
Leomlott már rég,
Ha a vár mesélne... volt
Áldozat elég.

Kőművesek dolgoztak, de
Leomlott a fal,
Amit este raktak, rögtön
Leomlott nappal.

Tanakodni kezdtek, míg
Egy döntést hoztak,
Az előbb jövő feleség
Lesz az áldozat...

Ha ránézek, gondolkodok.
Amíg láthatom.
Miket bírt ki mostanáig
Ez az öreg rom!

Sok-sok átkot hord magán,
Néhány fal, ha áll,
Magas hegyen, alva gubbaszt
A dévai vár.